advokatnævnet

DATO: 17.01.2025 **Sagsnr.2019-2141**

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 17. januar 2025

Sag BS-18199/2023-OLR

(3. afdeling)

Advokatnævnet

(advokat Martin Simonsen)

mod

[Indklagede] (advokat […])

Retten på Frederiksberg har den 7. juni 2022 afsagt dom i 1. instans (sag BS- 21844/2020-FRB).

Procesbevillingsnævnet har den 20. marts 2023 meddelt anketilladelse.

Landsdommerne Morten Christensen, Birgitte Grønborg Juul og Marie Sejthen

(kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, Advokatnævnet, har nedlagt påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse af 29. april 2020.

Indstævnte, [indklagede], har påstået ophævelse af Advokatnævnets kendelse af 29. april 2020, subsidiært stadfæstelse af Retten på Frederiksbergs dom af 7. juni 2022, mere subsidiært at hun tildeles en bøde på 10.000 kr.

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår, at [klager] sendte de i byrettens dom nævnte rykkerskrivelser af 6. februar 2019 og 17. februar 2019, hvorunder der henvises til det tidligere forløb, hvor klagen blev afvist, med kopi til [indklagede].

Byrettens omkostningsafgørelse blev kæret til landsretten, der ved kendelse af

6. september 2022 ændrede afgørelsen, således at Advokatnævnet til [indklagede] skulle betale 25.000 kr. inkl. moms i sagsomkostninger. Det er oplyst, at beløbet er betalt.

Forklaringer

[Indklagede] og [klager] har afgivet supplerende forklaring. Herudover har [advokat A] afgivet forklaring.

[Indklagede] har forklaret bl.a., at hun ikke havde adgang til alle sager på kontorets Dropbox, men hun havde adgang til sine egne sager.

Ansættelsen hos [advokat A] i oktober 2018 var hendes første ansættelse som advokat. [Advokat A] havde meget travlt med et ny- opstartet kontor og mange sager, så der var ikke meget opfølgning på hendes sager. De satte sig ikke sammen og drøftede sagerne, men han ringede nogle gange og spurgte, hvordan det var gået i retten, eller han ringede til klienterne og spurgte, hvordan hun havde gjort det. Han var meget interesseret i, at klienterne var tilfredse. I oktober 2018 var de kun de to advokater på kontoret. Hun skulle have hjulpet med [advokat A]s sager, men hun fik hurtigt fuldt program.

Hun blev enormt ked af det, da hun modtog klagen, og gik hjem og udarbejde- de udkast til svar til Advokatnævnet. Hun skulle mødes med [advokat A] og [X] mandagen efter. Hendes udkast blev revideret af [advokat A] og [X]. Hun havde bl.a. skrevet, at det var [advokat A], der var beskikket for klienten, men det ville han have ud. [Advokat A] fik hendes udkast til godkendelse, rettede det og sendte det. Det, der blev sendt, var en blanding af hendes egne ord og [advokat A]s. Hun skrev under på svaret. Hun skrev bl.a. om nye spørgsmål og nye efterforskningsskridt, der skulle tages stilling til. Klienten havde et spørgsmål om nogle billeder, som politiet burde have. Hun husker klienten som meget opsat på sagen og med mange spørgsmål. Klienten ringede også, når hun var i retten, og så sendte hun en besked om, at hun ville ringe senere. Hun har ikke sine mails mere, så hun ved ikke, om det materiale, som Advokatnævnet har, er komplet. De bilag, der blev sendt med klagesvaret, var kun et udpluk af materialet. Hun husker ikke, hvor meget materiale hun modtog på mail. Hun medgiver, at det er gået for langsomt fra maj 2019 frem til fremsendelse af genoptagelsesanmodningen.

Det var en speciel oplevelse at være ansat hos [advokat A]. Hun kom nogle gange med input til, hvordan de kunne gøre tingene bedre. De havde eksempelvis ikke fristlister, og de kunne ikke huske alle ting selv. Der var ikke nogen, der spurgte, om hun havde tid til en given sag. Hun gik i retten fem dage om ugen. Hun var fuldt berammet og besøgte arrestanter om eftermidda- gen. Hun havde ikke styring på sin egen kalender. Hun havde for travlt, og det blev der ikke lyttet til. Samarbejdsrelationen var ikke god, og der var ikke me- get kommunikation. Hun ville gerne have haft mere vejledning. Hun havde ikke prøvet at lave en anmodning om genoptagelse før. Hun vidste, at der hav- de været et forudgående forløb, men hun kunne ikke lide at udlevere en kolle- ga. At samarbejdet havde haft betydning for hendes situation, var først noget, hun blev opmærksom på, da hun selv fik advokatrepræsentation i forbindelse med sagen.

[Advokat A] var bistandsadvokat for klienten. Hun skulle være underleverandør. [Advokat A] fulgte ikke op på sagen løbende, da han havde travlt i den periode med en stor straffesag, der fyldte alt. Hun kunne ikke få ham til at drøfte sagen med hende. Hun var ikke så glad for den måde at være advokat på og skulle have sagt nej.

[Advokat A] har forklaret bl.a., at han ikke husker præcist, hvornår han overdrog sagen til [indklagede].

Han blev beskikket for klienten i april/maj 2018, før han startede som selvstæn- dig den 1. august 2018. Sagen handlede i første omgang om at klage over en påtaleopgivelse. Han har fået en bøde for sin behandling af sagen. Han mener

stadig, at han sendte klagen, men han kan ikke dokumentere det. Det har hele tiden været ham, der var beskikket for klienten. Han var i perioden forsvarer i en større straffesag, der fyldte meget.

[Indklagede] blev ansat i oktober 2018 for at aflaste ham. Hun var ny advokat. De sad over for hinanden på kontoret og kunne tale løbende, ligesom [indklagede] kunne ringe løbende. Der var ikke sat særskilt tid af til at tale om sagerne. Kort tid efter hendes ansættelse skrev de første gang sammen om klienten. Det var omkring slut-oktober eller midt-november.

[Indklagede] skulle vurdere, om der var grundlag for genoptagelse og udarbejde udkast til genoptagelsesanmodning. I marts-april 2019 skrev han flere gange til [indklagede] pr. mail, at hun skulle udarbejde anmodningen, og at det skulle ske hurtigst muligt. Der blev sendt mails mellem ham og [indklagede], og klienten henvendte sig også til sekretæren. Han mener ikke, at det kunne misforstås. [Indklagede] fik en instruks og påmindelser. Hun havde fået en mundtlig advarsel inden klagen, fordi hun ikke overholdt sine frister og ikke svarede tilbage på mails fra ham.

Han havde også et ansvar, og det har han accepteret. Han mener, at han har haft flere samtaler med [indklagede] om sagen. Loyalt vil han sige, at klienten var en smule besværlig. Klienten skrev meget i forhold til nye ting, hun ville have med. Spørgsmålet var så, om man skulle vente til, man havde alle oplysninger, eller sende udkastet. Det er [indklagede] og [X], der har nævnt, at klienten sendte nyt. Han havde ikke selv kontakt med klienten.

Han mindes ikke, om afslaget på genoptagelse blev påklaget. På det tidspunkt havde klienten klaget, så han repræsenterede formentlig ikke klienten længere. Han har taget afgørelsen fra Advokatnævnet til efterretning og betalt bøden. [indklagede] spurgte, om han ville betale hendes bøde. Det mente han ikke, at han kunne eller skulle.

Han ved ikke, hvilke arbejdsgange og samarbejdsrelationer der skulle være uklare, og som skulle kunne forklare forløbet. Han synes ikke, at de havde et dårligt samarbejde. Han menter ikke, at opgaven var vanskelig. Det er korrekt, at de ikke havde et Advosys-system, men man kan lige så godt bruge Outlook til frister. De havde Outlook med kalendermodul.

Han skal selvfølgelig skrive under i de sager, hvor han er beskikket, og han var beskikket i sagen for [klager]. Genoptagelsesanmodningen skulle sendes i hans navn. [Indklagede] havde også egne sager. Det har ikke generelt været tilfældet, at alle sager skulle være i hans navn. I sagen gik [indklagede]s opgave ud på at lave en vurdering og et udkast til genoptagelsesanmodning. Det har ikke noget

at gøre med hans beskikkelse.
Han modtog ikke et udkast fra [indklagede], som han kunne underskrive.

Han og [indklagede] drøftede svaret på klagen til Advokatnævnet. De var begge uenige med klageren i det meste, der var klaget over. De talte om forløbet og svaret. Der var et yderligere klagepunkt i forhold til ham. De lavede hver deres klagesvar. Han husker ikke, om han så [indklagede]s klagesvar, eller om de bare talte om det. Han mener ikke, at han gav instrukser om, hvad der skulle stå i svaret.

[Klager] har forklaret bl.a., at [indklagede] overtog hendes sag i februar 2019. Hun havde ikke et møde med [indklagede]. De talte ikke rigtigt om sagen i sin kerne. Deres kommunikation handlede mere om, at hun gerne ville have, at der skete noget i sagen. Hun rykkede herfor. Hun kan huske at have talt i telefon med [indklagede] to gange. Den første gang var meget kort, hvor [indklagede] lovede at ringe tilbage. Anden gang ringede [indklagede] efter kl. 22 om aftenen, hvor de talte om, hvorfor hun ikke havde lavet genoptagelsesanmodningen endnu. Vidnet havde lavet et skriftligt oplæg fra start, og der har ikke derefter været nogen supplerende oplysninger. Hun har kun kontaktet [indklagede] for at høre, hvor langt sagen var kommet. Hun har ikke sendt nye dokumenter og spørgsmål til sagen, og hun har ikke haft nye ideer til sagen. Hun modtog et udkast i maj måned, som hun kommenterede hurtigt, så de kunne få det afsted.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Advokatnævnet har yderligere anført navnlig, at i perioden mellem februar 2019 og indgivelse af genoptagelsesanmodning til Københavns Politi den 7. august 2019 ignorerede [indklagede] et særdeles højt antal henvendelser fra klienten, og utallige gange svarede hun klienten henholdende. I langt størsteparten af den meget lange periode fandt der ingen sagsbehandling sted i sagen overhovedet.

Der var tale om en meget simpel opgave, og der var tale om et tidskritisk opdrag på grund af det forudgående forløb, hvor [advokat A] ikke fik indgivet klagen til Statsadvokaten rettidigt, og fordi genoptagelsesanmodningen skulle støttes på nye vidneforklaringer.

[Indklagede] har ved sin særdeles passive adfærd meget klart handlet i strid med god advokatskik. Der er tale om et langvarigt forløb med talrige ignoreringer af klientens henvendelser og grov ignorering af en åbenbar handlepligt. Det er ikke undskyldende, at [indklagede] var nyuddannet advokat.

Forholdet er med rette bedømt som en grov overtrædelse af god advokatskik.

Som bestallingshavende advokat havde [indklagede] et selvstændigt an- svar for udførelsen af opgaven. At formålet med genoptagelsesanmodningen skulle være at reparere på [advokat A]s fejl med overskridelse af klagefristen, er ikke relevant. Der var et konkret advokatopdrag, og dette var ubestridt givet [indklagede] til udførelse. At der ikke har været lidt noget retstab, og at der ikke har været nogen omkostninger for klienten, er også uden relevans og i øvrigt udokumenteret.

For landsretten har [indklagede] fremført anbringender svarende til præmisserne i byrettens dom. Bevisbyrden, som er skærpet som følge af den meget sene fremførsel af anbringenderne, påhviler [indklagede], og bevisbyrden er ikke løftet. Dertil kommer, at de nye anbringender er uden relevans for ansvarsbedømmelsen.

[Indklagede] har heroverfor anført navnlig, at hendes daværende arbejdsgiver, [advokat A], var ansvarlig for tilrettelæggelsen, kvalitetssikringen og fremdriften i behandlingen af kontorets sager. [Advokat A] lagde i sit virke betydelig vægt på, at han formelt udadtil vare- tog klientrelationerne, herunder ved underskrift på dokumenter til offentlige myndigheder og domstolene, og det var ham, der var bistandsadvokat for [klager]. Arbejdsgange og samarbejdsrelationer hos [advokat A] var uklare, og forløbet beroede i vidt omfang på en vanskelig samarbejdsrelation mellem hende og [advokat A]. Hun var nyuddannet og nyansat advokat, hvilket skærpede [advokat A]s forpligtelse til at bistå og vejlede hende. Forløbet har ikke medført nogen forringelse af klagers mulighed for at få genoptaget den pågældende sag, idet ingen beviser ses at være forringet eller gået tabt, og idet det relevante tiltag havde været, at [advokat A] havde indgivet rettidig klage til Statsadvokaten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten lægger ligesom byretten til grund, at [indklagede] i februar 2019 fik til opgave at udarbejde en genoptagelsesanmodning til Københavns Politi på vegne af [klager]. Landsretten tiltræder, at kontakten mellem [indklagede] og [klager] vedrører udførelsen af advokatopgaver, og at hun som bestallingshavende advokat i den sammenhæng har et selvstændigt ansvar for at overholde god advokatskik, uanset at [advokat A] som beskikket bistandsadvokat for [klager] havde den formelle klientrelation.

Landsretten bemærker, at der var tale om afgrænset opgave, og at [indklagede], der havde modtaget kopi af [klager]s seneste rykkerskrivelser, var bekendt med

sagens hidtidige forløb, herunder at anklage- myndigheden havde afvist [klager]s klage over påtaleopgivelse på grund af forhold hos [advokat A]. Det må som anført i Advokatnævnets kendelse lægges til grund, at [indklagede] i lange perioder ikke foretog effektive sagsbehandlingsskridt på trods af gentagne henvendelser fra [klager] med forespørgsler til sagens fremdrift og stade. Hertil kommer, at [indklagede] gav [klager] talrige henholdende og misvisende svar, der var egnede til at give [klager] det indtryk, at der blev arbejdet på sagen, og at genoptagelsesanmodningen var indgivet, selv om det ikke var tilfældet.

Landsretten lægger til grund, at [klager] den 14. maj 2019 sendte sine bemærkninger til [indklagede]s udkast. Der er efter bevisførelsen for landsretten ikke holdepunkter for at antage, at den lange sagsbehandlings- tid som anført i [indklagede]s bemærkninger af 5. september 2019 til adfærdsklagen skyldes klientens forhold.

Landsretten finder herefter, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, hvorefter [indklagede] groft har tilsidesat god advokatskik ved først den 7. august 2019 at indlevere genoptagelsesanmodningen til Københavns Politi., jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det af [indklagede] anførte om forholdene hos og samarbejdsrelationen til [advokat A] kan ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at udsigten til medhold i genoptagelsesanmodningen måtte være ringe.

Retten finder ikke, at der er forhold i sagen, der medfører, at bøden skal bortfalde eller nedsættes. Landsretten stadfæster derfor Advokatnævnets kendelse af 29. april 2020.

Sagen er anket efter landsrettens kendelse af 6. september 2022 om sagsomkostninger for byretten, og landsretten finder, at der ved fastsættelse af omkostningerne må tages udgangspunkt i resultatet af ankesagen, jf. retsplejelovens § 315 eller princippet i denne bestemmelse. Efter en samlet vurdering af sagens forløb, omfang og udfald finder landsretten herefter, at [indklagede] i sagsomkostninger for begge instanser skal betale 40.000 kr. til Advokatnævnet. Beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand ekskl. moms. Ligeledes skal [indklagede] tilbagebetale 25.000 kr. til Advokatnævnet, som hun blev tilkendt ved Østre Landsrets kendelse af 6. september 2022.

THI KENDES FOR RET:

Advokatnævnets kendelse af 29. april 2020 (sagsnr. 2019-2041) stadfæstes for

så vidt angår [indklagede].

I sagsomkostninger for begge retter skal [indklagede] inden 14 dage betale 40.000 kr. til Advokatnævnet. [Indklagede] skal desuden inden 14 dage tilbagebetale 25.000 kr. til Advokatnævnet. Beløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.